

ניצח הפרדוקס שכלל שגוברת מוסריותן של הצעירות ההגונות, כן גובר הצורך בפרוצות.

טיפוס אחר לגמרי הוא הגבר הנשוי שאינו מוצא עוד סיפוק בחברת אשתו, אינו יודע פתרון אחר אלא ללכת אל הפרוצה — סידור המציל, אולי, את שלימות משפחתו. כל הפרוצות מכירות את טיפוס הגבר, המ' סודר בלבשו, שכבר עבר מזמן את גיל הערורים, עונד (או אינו עונד) טבעת נשואין — על אצבעו. לרוב הוא בא ומעיר אחרת — דבר המקטין את הסיכון — ומספר לאשתו, מן הסתם, שהוא יוצא לרגל עסקיו.

יתכן שבגבר מסוג זה אף מוצא בכך סיפוק נפשי מסוים. כמו אותו גבר ירושלמי, פקיד גבוה כבן 45, נשוי ואב לשלושה ילדים, שנדמה לו כי שוקע הוא בביצה של בור-גניות וזיקנה, נכסף מדי פעם לשבור את מעגל הקסמים של נוחיות משפחתית, לצאת להרפתקה שתוכיח לו שעודנו גבר צעיר ומושך. הוא נוסע תלאביבה, לשיבה חשר בה בקריה, מתהלך ברחוב הירקון עד שהוא נתקל בגברת נחמורה ונמוכת-קומה, צר-פתייה קטנה הלבושה לרוב במעיל אדום ושמלה שחורה, מושכת למדי על עקביה הגבוהים-מאד, בעלת סנים המגלמים את החקא הקדמון.

היא לוקחת את הפקיד לבית קטן ומרוחק, בשולי העיר, שם היא מספקת את תאחווה בחדר קטן, המכיל רק מיטה אחת. התענוג כולו, כולל הליכה מחובקת למקום, אינו אורך אלא חצי שעה. אולם אותו גבר יוצא ממוגו, מן הסתם, מרוצה, משוכנע לחלוטין שעודו הפסד כוחו לספק אשה צעירה ומושכת. התפסד הנקי: כעשרים לירות מתקציב המשפחה.

במקום מס הכנסה

זהו הביקוש. הוא יוצר את הניצע. הוא יוצר גם את המתחך המספק את הסחורה: מנהל בית-הבושה רועיה-הזונות. האם אפשר לחסל כל אלה באמצעות החוק, המשטרה, בית-המשפט, בית-הסוהר?

ישנה דעה אחת. מוחלטת ומגובשת, לכל המטפלים בבטיה — חוקרים, שופטים, סוהר, רים, עובדים סוציאליים: אי-אפשר.

החוק יכול להשפיע על הדרכים בהן מספק הניצע את הביקוש, על ארגון המקצוע, על המחיר. הוא יכול לדחוק מטרקלין נקי מצד סוציאלי נתון. לא היה זה בכוחו אפילו היתה הזנות אסורה בישראל. אולם הזנות — מכירת אהבה תמורת כסף — אינה אסורה כלל. הפרוצה הישראלית ער סקן באמצעות בתחום החוק.

החוק אומר שידול לזנות במקום ציבורי. אולם זוהי עבירה שקשה להוכיחה, ושהי עונש עליה קל ביותר. גבר אינו נוטה בחוק להעיד בבית-המשפט ששידולו אותו. רק סוכל המשטרה מסוגל לעשות זאת.

בהעדר הוכחה כזאת, נוטה המשטרה לה' ביא את הפרוצה לדין באשמת שוטטות בנסיבות חשודות, עבירה שהעונש עליה קל עוד יותר.

למעשה נתפס ברשת המשטרה רק חלק זעיר של הפרוצות. ברוב המוחלט של המק' רים אין כל הוכחות. כל אשר המשטרה יכולה לעשות הוא לצוד את הבחורות משך 48 שעות בבית-הסוהר נוה-תרצה ול' העביר אותן בדיקות רפואות. בשביל הפרור צה עצמה אין זה כלום — מלבד חופשה קצרה בפנסיון שלה. כפי שאמרה לנו פעם בליגלוג בחורה שחוררת בבית-הסוהר ה' ישן של יפו, שם ישבה בעתן חילול מקום קדוש (מסגד מוסלמי, בו עסקה בפריצות): "מה יש? פה אני משימיה. הבחורים אר הבים בחורות שגונות. אני אהיה שווה יותר." או כפי שיעזר לנו קצין-משטרה. חסר אשליות: "זה במקום תשלום מס. הן פטור רות ממילא מתשלום מס הכנסה."

החוק כנורס להפקרות

גם השותף העיקרי בעסק, רועיה-הזונות, אינו נפגע ביותר מידי החוק. קשה מאד להוכיח כי אדם חי על רוחיה של זונה. דרוש שהפרוצה עצמה תלשין עליו, או

שסוכן-משטרה יוכיח ללא צל של ספק שהכסף ששילם לפרוצה עבר לידי הרועה, כדי שאפשר יהיה להושיב את הרועה בבית-הסוהר — לזמן מה.

לכן נופלת כל נחה זרועו של החוק על החוליה האחרונה והחלשה ביותר של השר — שרת — מנהל בית-הבושה, המעסיק שתי נשים ביחד או לסירוגין.

חוצאת סידור חוקי משונה זה היא כי ניתנת יד חופשית לגמרי לפריצות המתנהלת תחת כיפת-השמים או בחדרי בית-מלון, ללא השגחה או אחיות כל שהיא, ולדחוק את רגלי הפריצות המתנהלת בין כתליו של בית קבוע בו אפשרי מינימום של השגחה. בית כזה יכול להתקיים באופן חוקי רק אם עובדת בו אשה אחת הקופצת ממיטה למיטה בתנאים ברבריים.

אין זה מצב המניח את הדעת. הוא מוכיח בעליל את אי-יכולתו של החוק הקיים לפ' תור את הבעיה לכאן או לכאן. פה ושם יכולים שומרי-חוק בודדים לפעול פעולות פרטיות להחלץ בחורה מרצונה מידי רועה ולהגן עליה מפני נקמתו. אולם גם מקרים אלה מפוקפקים לפעמים. כך אירע לא מזמן שהמשטרה הצליחה להעביר בחורה אחת לקיבוץ שם התחילה בחיים חדשים — עד רת היום נסע הרועה יעיל לקיבוץ, החזיר משם את הבחורה.

המשטרה מוכנה לעזור לבחורה המוכנה באמת לנטוש את המקצוע. היא מסוגלת להגן עליה — מטעים רועיה-הזונות המוכנים להתגרות במשטרה. הם יודעים שבמקדם או במאוחר תהיה ידם על התחלונה. אולם לשם כך דרוש רצון נחוש מצד הבחורה. הפרוצה אינה מסוגלת לגייס בתוכה רצון כזה.

פריצות חוקית בפיקוח?

על רקע מצב זה יש להבין את דרישתם של מומחים למעטים — האומרים זאת לרוב בחשאי — שמוטב היה לשים קץ למישחק-ההסתאה, להרשות בגלוי פריצות הכפופה לפיקוח.

שמענו בשעתו דיעה זו לפחות משר אחד בממשלה, וגם מאנשי-חוק למעטים. אולם המצב הפוליטי במדינה גורם לכך שדרוש אומץ-לב רב מאד לאדם, וביחוד לאדם הפר' ליטי, כדי שישמיע דיעה כזאת בפומבי. עד כה לא נמצא איש אומץ כזה.

הטענה בעד היא פשוטה: הפריצות קיימת ממילא. אי-אפשר לחסל אותה. לכן מוטב להעמידה לפחות תחת פיקוח — לאחר את הפריצות במקומות מסוימים, שהיו ידועים למשטרה, בהם יועסקו כן פרוצות בעלות רשיון מיוחד הכרוך בהשגחה רפואית. בצר' רה זו יחוסל המעמד המסוכן של רועי הזונות, יטהר שטח-ההפקר הבלתי-רשמי, לעומת כל הטוענים כן התיצבה אסכולה שניה, אף היא מורכבת ממומחים, הסבורה שמעלותיה של שיטת הפרוצה-בהרשאה נופ' לזת בהרבה ממגרעותיה.

הטענה העיקרית של המתנגדים היא שאמנם המצב הקיים אינו משיע רצון, אולם מהן הכשר חוקי לפריצות ירחיב בהרבה את הנגע. לו ניתנה גושפוקה חוקית, אמר לנו אחד השופטים, "היתה הפריצות הופכת לתופעה עממית. כיום, כל עוד צפוי לעוסקים בכך מאסר, ישנה הגבלה לזנות. לו היתה חוקית, לא היו הגברים והנשים דואגים להסתיר את זהותם. הפחד מפני הגילוי יהיה הרבה יותר קטן. אפשר יהיה לתת לבתי-הבושה הידור חיצוני מסוים. נשים, שאינן רוצות כיום ללכת למקומות אפלים, היו יכולות להימשך למקומות מהודרים כאלה.

גם הגברים היו נוטים יותר ללכת לשם. היתה להם האשליה ששם ישנו בטחון מפני מחלות. אולם למעשה אין כל בטחון כזה. יכולה בחורה להיבדק על-ידי הרופא, והגבר הראשון שיבוא אליה אחרי כן עלול להר' ביק אותה — ואת כל הגברים הבאים אחריו."

כיום אין כל נטיה לתת רשות חוקית לבתי-בושה. הטיבה האמיתית אינה נצוצה בהת' גברות אסכולה מקצועית זו על אחרת, לא היתה סיכום של דיון קרדוח לגופו של ענין, השיקול הוא קודם כל פוליטי: במ' דינה בה קיים גוש דתי חזק, לא תעז שום אחריו."

ממשלה אף להעלות הצעה כזאת לדין — אפילו תהיה משובצת שזהו הפתרון.

ירידת פשעיהמין

בהעדר הכרעה אמיתית, קיים כיום מעין מצב-כניס.

הוא מתבטא בעיקר במלחמה-זעירה בין המשטרה לבין הפרוצור ועוזריה. מלחמה זעירה זו דומה קצת למאבק על גבולות המדינה — היא מתנהלת בחצי-לב, ללא מטרה הנראית-לעין, ללא כל אפשרות לבוא לכלל הכרעה. השוטרים יודעים שאין בכוחם לחסל את הנגע. השופטים יודעים ששים ער' נש, אשר יש בידם להטילו, לא יועיל. מקצוע בעל מחזור של מיליונים אינו מהסס מפני קנסות של כמה מאות לירות. פרוצות מוע' דות ופושעים מועדים אינם חוששים מפני עונשי-מאסר קלים.

מדי פעם מתעוררת המשטרה לפעולה נמרצה, ואז מרכיז המקצוע כולו את ראשו לכמה ימים, עד עבור זעם. בשאר ימות השנה עוסקת המשטרה, בכווחיה הדלים, בפעולות-שיגרה. היא יודעת כי קיומם של בתי-הבושה ההמוניים מקל במידה מסוימת על עבודתה. הפושעים המועדים, המנצלים את שרותיהם של בתים אלה ללא תשלום, מאפשרים על-ידי כך פיקוח יעיל ופשוט על עצמם. הפרוצות המועדות, היודעות כי המשטרה יכולה תמיד להתנכר להן, מביאות לעתים תועלת רבה במסירת ידיעות.

ישנו עוד נימוק חשוב: מספר פשעי המין בארץ קטן עד אין שיעור כל עוד יכולים הפושעים המועדים לספק את תאחווה בצורה כה פשוטה. האנס הטיפוסי, שאינו פרברית אלא סובל מעורף תאוה, אינו מתנפל על קרבן חד-משפט כשכל אשר עליו לפשות הוא לבקר במוסד סמוך — כאותו לקוח המבקר במוסד תלאביבי מסוים מדי יום ביומו, מבלי לשלם, כמובן, אף פרטה.

אפשר לשר פה ושם את מנגנון החוק, לשנות פה ושם את העונשים. כך סבור, למשל, מפקד משרת תלאביבי, יואב פלג, איש מנוסה מאד, שכדאי היה למנות שופ' טים קבועים שיטלו רק בסוגים אלה של עבירות, לתח להם להתמחות באמת בבטיה, במקום למסור את התיקים בחוררות פעם לשופט זה ופעם לשופט אחר. פלג סבור גם שכדאי היה להטיל עונשים על מאסר-על-תנאי על רועיה-הזונות, כדי להפחידם ולמנוע בעדם לחזור על הפשע.

אולם ברור שכל אלה אמצעים משניים, מעין סיוורים-אלימים בחיות שאפשר להב' קיעה רק בהתקפת-מצח אדירה. אין בכוח החוק לבצע התקפה זו.

כפי שאמר לנו הקצין אריה שמילגובסקי, ראש הענף הפלילי במשטרת תלאביבי: "אי-אפשר לפתור את הבעיה באמצעים מש' סתתיים בלבד." הוסיף אחריו הקצין זאב שטינברג, ראש המדור הפלילי האחראי למל' תמה זו: "אנו רואים בענין זה פשע ככל הפשעים. אנו נלחמים בו כמו שאנו לוחמים בפשעים אחרים המסכנים את בטחון הציבור. אולם אין אנו חושבים שהפתח לפתרון הבעיה נמצא בידי המשטרה. הנסיון מוכיח כי מאסר או קנס שקיבלה זונה בעד מעשיה אינם מונעים בעדה לחזור, אחרי שיחרורה, לאותו מקצוע."

חן לכל בחורה

בראיון המיוחד המצורף לדו"ח זה, מפרט השופט ברוך גלעדי תכנית מצעה מאד לטר' פול בבעיה. השופט הממושקף, המצטיין במרח ציבורי רב, אינו מולול בבעיה. אולם הוא סבור שאפשר לפתרה, כמו בעיות ציבוריות אחרות, על-ידי ריכוז כל הפעולות, על כל צדדיה, בידי סטודנט-פולה מרכזי אחד, שיחולש על כל פעולות הלחימה — המניעה, הקנישה והתיקון.

הצעתו של גלעדי רוצה להשתמש בנורע החוק כדי לנסות על הפרוצה טיפול פסי-כיאטרי וסוציאלי מסוים. השאלה הגדולה היא: האם יתכן בכלל טיפול כזה?

היצגנו את השאלה לד"ר רפאל רוזנר, ראש השרות הפסיכיאטרי של משרד הבריאות בבתי-הסוהר, איש בגיל העמידה בחלוק לבן המשקף מבעד לזוג עיניים אנושיות

ראיון מיוחד עם ברוך

„בתרון במוסד

הראיון המיוחד שניתן על-ידי כבו "העולם הזה" השתרע על כל שטחי ד' הנוגעים להצעתו של השופט לשינוי הד

כבוד השופט, האם ניתן לדעתך ה- חוק הקיים בארץ לשופטים את הכלים המספיקים כדי לזכות בפרוצות?

אני חושב, קודם כל, שיש לתקן את הסעיף 151, המגדיר את המונח בית-זונות כבית שבו יושבות או מבקרות שתי נשים או יותר לשם מעשי-זנות." אני חושב שהדבר הזה הוא אבי-סודי, משום שזה נותן פתח למנהלי בתי-זונות לעקוף את החוק על-ידי כך שהם מיישרים באותו בית רק אשה אחת. אם כי מתוך כל אופיו של הבית אין ספק שזהו בית-זונות, והמנהל יושב בחדר הסמוך וגובה את השכר או מנהל את הבית.

איזו הגדרה היית מעדיף?

ההגדרה הנכונה היא „במקום בו מבקרת אשה אחת או יותר וכו'."

איזה בינתיים כבר הכנתם שינוי מסוים בפירוש הסעיף?

כן. היה אצלי משפט של מנהל בית-זונות שהחזיק שתי נשים במקום אחד, אך בזמנים שונים, ואני קבעתי שזה בית-זונות במובן החוק (ראה הדו"ח השני בסידרה זו). אולם פסק-הדין לא שינה את החוק. הוא קבע רק שאם מבקרות בבית מסוים מספר נשים, ולא בעת ובעונה אחת, הרי יש לראות בו בית-זונות.

האם הענישים הקבועים בחוק מס-פיקוח לדעתך?

לא. אחד הדברים הטעונים תיקון רציני הוא מידת העונש. כיום, העונש להחזיק בית-זונות או הנהלתו הוא קל ביותר. לעבירה הראשונה העונש הוא מאסר שלוש חודשים או קנס של מאה לירות, ולעבירה השנייה ששה חודשים או 250 ל"י. וזה בשעה שעבור תקיפה רגילה, לפי סעיף 249, העונש הצפוי הוא מאסר שנה אחת! תקיפה רגילה היא כשאני דוחף אותך. העונש עבור תקיפת הגורמת חבלה גופנית ממש מגיע כבר לשנתיים. אפילו תפסו אותך המישים פעם עבור הנהלת בית-זונות, העונש שלך הוא ששה חודשי מאסר.

מה המצב לגבי רועי-זונות?

כתוב כך: „כל גבר החי לגמרי מרווחיה של זונה יראשם בעון". כלומר שאפשר להטיל עונש יותר רציני. העונש המקסימלי בבית-משפט מחוזי הוא שלוש שנים.

אתה חושב שעונשים ישפיעו על המצב?

הבעיה היא בעיקר בעיה סוציאלית. אין להי' לחם בה רק באמצעים חוקיים. אני רואה את הפקידו העיקרי של בית-המשפט בזה שאם יהיו קיימים מוסדות מתאמים לטיפול בזונות, בעיקר בזונות בגיל צעיר, הרי בית-המשפט יהיה מכשיר שיכול לאלץ אותן ללכת לאותם המוסדות, להי' שלח אליהם בעל כורחן.

בית הסוהר הקיים אינו מוסד כזה בעיניך?

כיום אין בארץ מוסד כזה. בית-הסוהר הקיים לנשים, „נוה-תרצה", אינו מתאים אף לאסירות רגילות, ועל אחת כמה וכמה לא לפרוצות הדורשות טיפול מיוחד.

למה?

מפני התנאים השוררים בבית-סוהר זה, הצפיפות הרבה, העובדה שאין כל אפשרות